

SOL YANIM

Kültür - Sanat - Edebiyat

Sümeyye ŞAHİN MÜZİK

Müzik, beş harfli kısa bir kelime. Ama bu kelimenin içinde barındırdığı anlam, kelimenin kendisi gibi kısa değil. Bana göre tek bir anlam taşımaz hiçbir şarkı. Herkes kendini bulduğu şeyleri dinlemeyi sever. İnsanların farklı olması gibi müziğin anlamı da kişiye göre değişir aslında çok kez. Mesela bir grup insana bir müzik dinlettiğinizde onlara dinledikleri müzikten zevk alıp almadıklarına dair soracağınız soruya alacağınız cevaplar, dinledikleri müziğin, onların iç dünyasını yansıtmaya yahut kişinin, o müziğin içinde kendisini bulma oranına bağlı olarak değişiklik gösterecektir. Bir şarkı ya da nakarat kiminde beyazdan doğan siyah düşüncelerle birlikte çıkan siyah yansımalar ya da siyahtan doğan beyazla birlikte çıkan beyaz yansımalar sebep olur. Her söz, her kelime, her mısra bir anlam içerir ya da anlam doğurur hayata. Kim bilir, belki de bakış açınızı değiştirir. Kolay değildir söz yazarlığı yapmak. Hiç kolay olur mu aynı derdi yaşamış insanlara beş dakikada yaşamışlıklarını hatırlatmak? Müzik der geçer kimisi, onu hafife alır; kimisi de birine adar o güzel müziği. Müziğin her kelimesine anlamlar katar, her nakaratını halı dokur gibi işler beynine. Her kelime ya anlamını yitirir ya da anlamıyla beraberdir kelimeler.

Nefret edersin, duymak istemezsin, nefretin altında yatanı duymak istemezsin, şarkıyı dinlemeyi tercih etmezsin bir daha. Çünkü bilirsin içindekini. Hani dedim ya “Anlamını yitirir anlamıyla beraber kelimeler.” diye. İşte bu nedenle bile olsa istemez insan onu bir kez daha duymayı... Kimisi, düşünce akışını düzeltmek, düşüncesini pozitifleştirmek için dinler müziği. Kimisi ise geçmişte olan şeyleri hatırına getirmek ya da unutmamak için dinler. Kişiden kişiye değişir aslında müziğin anlamı. Her söz, her bir satır, bambaşka bir dünyadır sanatçı için. Nasıl ki bir ressam her bir fırça darbesinde bir konu ele alıyorsa her müzisyen de her sözünde düşünerek ve birden fazla konuyu ele alarak icra eder sanatını. “Ağaçtan düşen yaprak kurumaya mahkûmsa gönülden düşen insan da unutulmaya mahkûmdur.” demiş Neşet Ertaş. Kolay kolay edilir mi bu söz? Demek ki kendisi yaşamış ki yaşayanlara ders vermekte. Anlarsız ki müzik sadece rastgele yazılmış olmamalı.

VAVEYLA KARANLIK AYNA

Bir yolda yürürken bak ardına,
Aynanın ardında olan sana,
Ne çok sırrın var aslında,
Gördüğünde çık karşıma.

Saklandığın karanlığından
Bir parça aydınlık,
Bulmak isterken ruhunda
Kayboldum aynanın ardında.

Sırlarını koy gecenin güneşine,
Korkarsan ay içinde bir yerde,
Kaybettiğinde bulursun gökyüzünde,
Bilmesen de hissedersin yüreğinde.

Yoksa ruhun yeryüzünde,
Kelebeğin kanadına bak,
Kızıl maviye kavuştuğunda,
Görürsün aynanın önünde.

Yıldız buluta saklandığında,
Ruhun görünür avucunda,
Kopar bir fırtına karanlıkta,
Kelebek kanatlandığında.

Sümeyye ŞAHİN

Hayatından aldığın dersleri ya da yaşadığın en ağır şeyleri de ele almalısın. Neşet ERTAŞ'ın, örnek olarak verdiğimiz sözü de tam da bu konuya değiniyor işte. Şarkısında yaşamından bahsetmiş olan bir üstat, binlerce insanı tek bir şarkıda, farklı farklı da olsa, beş dakika içinde anlatacak biçimde toplamış o noktaya... Çünkü düşünsenize, ne demiş? “ Kalpten kalbe bir yol vardır, görünmez” diye. Eğer bilerseniz canlanın kafanızda o güzel söz ve herkes de ona olduğu gibi bir maziye hatırlatır. Sanatkârın şarkılarına bu yönden bakarsak bir nevi onların hayatlarındaki ince sızları da anlarsız. Aslında neler çekmiş ve bunu neden yazmış? Sözlere bakıp düşünseniz, hatta düşünmeye bile gerek kalmadan anlayabilirsiniz o kişinin geçmişindeki en can alıcı noktayı. Belki de bakmışsınız, siz de yaşamışsınız aynısını ya da benzerini. O zaman o sözler size daha yakın ve o sözlerin anlamları da daha dolu gelir. Ne yaraları deşer, öyle değil mi? Bir benzetme bile söz söyler o melodinin eşliğinde, alır götürür sizi ya uzak ülkelere ya da size uzak olan o ülkeye.

Aysegül AKBAS KİMİM BEN

Kimim ben?
Göklerdeki mavi, al bayrağın beyazına karışmış kırmızıyım.
Kimim ben?
Soluduğun havadaki kara dumanım;
Açılan çukurlara sığdırılmış şerefim, namusum, her şeyim.
Kimim ben?
İçtiğin suda sana can verdim,
Senin için canını verdim.
Ayağının altındaki toprağım ben,
Ölümlerin üzerini örtenlerdenim.
Kimim ben?
Vatana hediye edilmiş yiğit bir neferim.
Mazlumların tiz çığlıklarından kopan feryat,
Fedailerin son sözleriyim.
Yüreğine ateş düşmüş bir annenin sol yanıyım ben,
Sevenlerin hiç sevmediği ayrılık haberlerine gizlenmişim.

Ceren BERBEROĞLU GÜNEŞE KAR YAĞMIŞ

Zamanı almışlar
Hayatın elinden
Sabahı, geceye
Geceyi, sabaha katmışlar.

Kış, yaza geçmiş
Yaz, sonbahara gelmiş
Mevsimler karışmış
Güneşe kar yağmış.

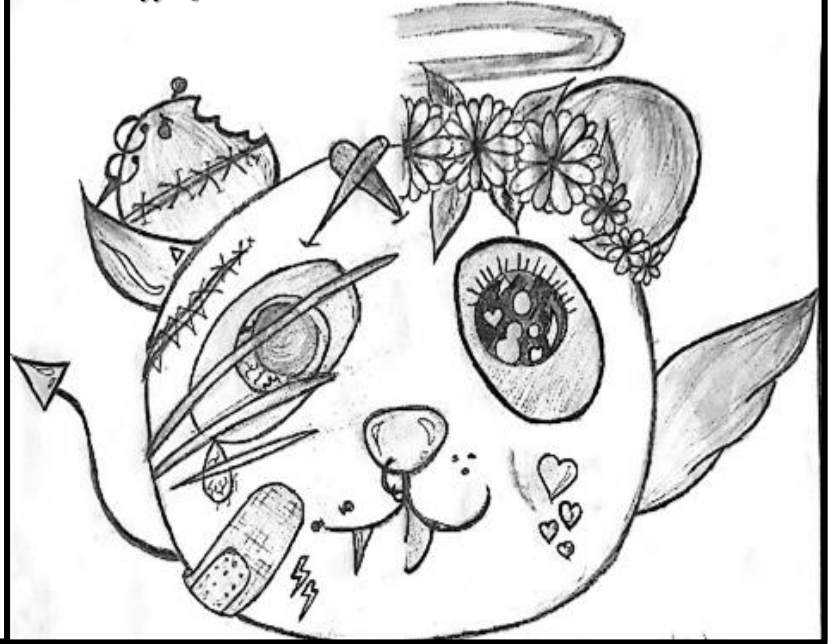
Dışarıda yaz güneşi
Yüreğimde kar yağmış çiçek
Hayal karışmış bugünüme
Yarınımı kucaklayan gerçek.

Bulutlar bir gülünce
İki ağlar olduğunda
Sonbahar vazgeçtiğinde
Yapraklar asılı kalmış.

Ne nazlı bahardır,
Çiçek açmayan.
Ne nazlı ayazdır,
Yavaş yavaş meltemlenen.

Güneşi vermişler,
Zamanın eline,
Bir gece yapmışlar.
Bir gündüze katmışlar.

Sümeyye ŞAHİN

Bengisu TAYLAN YİNE BİR KADIN

Sonbahara yeni girmiştik. Rüzgâr, saçlarımı okşuyordu. Aynı yerde dönüp duruyordum. Başımdaki belayı nasıl yok edecektim, bu konuda en ufak bir fikrim bile yoktu. Ellerimle oynamaya başladım. Parmaklarım buz gibiydi. Havadan mı soğuktu yoksa stresten mi, bilmiyorum. Tek bildiğim, benim suçumun olmadığıydı. İyice üşümüştüm. Etrafıma bakarken bana doğru koşan birini gördüm. Çok paniklemişim, elimi nereye koyacağımı kestiremedim. Kapüşonumu kafama çekip hızlıca yürümeye başladım. Adımlarımı büyük atmaya başladım. Panik yaptığımı belli etmemeye niyetliydim. Koşan kişi bana yaklaştığında yüzümü incelemeye başladı. Bu kadını hayatımda hiç görmediğime emindim. “Bir dakika durun!” diye bağırdı. Zaten az bir mesafe vardı aramızda. Neden bağırdığını kestiremedim. İyice panik olmuşum. Dibime kadar gelip “Buralarda hiç otuzlu yaşlarda bir kadın gördünüz mü?” diye sordu. Ne diyecektim ki? “Evet, gördüm. İki sokak ötede öldürüldü.” mü diyecektim? Tabii ki de diyemezdim. Demedim de zaten. “Hayır.” dedim gergin olduğum anlaşılmasın diye ayarladığım ses tonuyla. Zar zor “İyi günler...” diyerek uzaklaştım oradan. Az önceki olayı yok etmeye çalışıyordu beynim; ama kalbim “Tüm bunlara rağmen yardım etmeliydin.” diyordu. Kafamın içindekini bastırmak için müzik açtım. Ama bir faydası olmadı gibi. Her şeyi bilmenin ağırlığıyla yürüyordum. Ta ki kadının yüzü kafamda canlanana kadar. Bir an duraksadım. Az önce gördüğüm şeyleri bir bir hatırlamaya çalıştım. Kafam atmıştı. Kendimi yola atıp rahatlama isteğiyle çıktım dışarı. Dolaşıyordum ara sokaklarda. Daha iyiydim. Ta ki o tanık olduğum olaya kadar. Bir kadını ölesiye dövüyorlardı istediklerini alamadıkları için. Tüm bunlar yeniden kötü olmama yetti. Elinde silah olan bir adam beni gördü. Ne yapacağımı bilemedim, hemen kaçtım oradan. O adam peşimden gelir gibi olmuştu. Korkuyla arkamı döndüm ve kimse yoktu. Derin bir nefes alıp yaşadıklarımı düşündüm. Ellerim, bacaklarım tutmuyordu. Beynim zonkluyordu. Yanlış mı yaptım bilmiyordum. Vicdanım rahat değildi. “Hata yaptım, yardım edebilirdim.” diye düşünürken silah sesi duyuldu. Şok olmuşum. Ne yapacaktım şimdi? Hemen oradan uzaklaştım ve ana caddeye çıktım. Evimin yolunu tuttum. Yaşadıklarımı unutmak için, o kadının çaresiz yüzünü unutmak için soğuk bir duş aldım. Daha iyiydim, rahatlamıştım. Televizyonu açıp en sevdiğim diziyi izlemek için doğruldum. O da ne? Televizyonda son dakika haberleri vardı. İstanbul Bağcılar’ın arka sokaklarında bir kadın cinayeti... Gündüz vakti hem de. Ve alt yazı olarak şu cümle vardı: “Bir kadını daha kurtaramadık.”

İrem DÖVÜŞKAYA AŞK KAVRAMI

Bazen hayat sizi dayanılamayacak bir noktaya getirir. Ev, iş, arkadaş çevresi canınıza tak eder. Hayat yorar. Aslında sizi yoran hayat değildir. Yorulan da siz değilsiniz, ruhunuzdur. Daha on sekizinizde ruhunuz yaşlanmıştır. Doğumunuzu sorgular hale gelirsiniz. “Neden doğdum?” Bu soruya hayatınız boyunca cevap ararsınız; ama asla net bir cevap veremezsiniz kendinize. Peki, bu soruların çoğunun ne ile alakalı olduğunu biliyor musunuz? Ben size söyleyeyim: AŞK.

Aşk diye bir kavram var. Daha ortaokulda sadece dış görünüşe bakarak âşık olduğunu sanan birçok genç var. Daha hayata atılmamış; sorumluluğun, mutluluğun, huzurun ne olduğunu bilmeden hayal kuranlar. Gelecek hayali... Daha ortaokuldasin. Bunun lise dönemi var. Üniversite dönemi var. Yarımın da neler getireceğini bilmeyenler sekiz yıl sonrasının hayalini kuruyorlar. Bunlar “gerçek sevgi” kavramının tanımını değil zaten, çocukça hevesler. Gelip geçici ilişkiler. Ve bu ilişkiler yüzünden hiçbir zaman geri gelmeyecek olan zamanlarımızı harcıyoruz. Hayatınıza biri giriyor. Onu çok sevdiğinizi düşünüyorsunuz, ama asla öyle olmuyor. Ve gün geliyor o heves bitiyor, tabii hayatınıza giren o kişiler de hayatınızdan çıkıyor. Ve büyük bir tantana başlıyor. Okulda arkadaşların arası bozuluyor, evde odadan çıkılmıyor, yemek yenmiyor, aile içi düzensizlikler ortaya çıkıyor. Bu durumun en büyük sonucu ise DEPRESYON. Saçma sapan triplere girme havası, gelip geçici biri için kendini mahvetme çabası... Bu çaba neden var? Hem de hayat bu kadar güzelken.

Hayatınıza biri giriyor ve hayatınızı o güzelleştirdi sanıyorsunuz. Ama hayat her zaman güzel. Bunu fark edemiyorsunuz. Ve o kişi gidince “hayatım mahvoldu” kafası. Hayatın mahvolmadı, ona hayatında bir yer vermiştin ve o yeri kendin verdiğin gibi o kişiden geri de alabilirsin. Bunu yapmakla da bir şey kaybetmezsin. “Kimse yalnız değildir” cümlesi illaki hayat arkadaşınız, karşı cinsten birinin hayatınızda yer ettiği anlamına gelmiyor. Yalnız değilsiniz; çünkü her daim sizi affedecek, her an onun omzunda ağlayabileceğiniz bir anneniz var. Çünkü her zaman sizin kahramanınız olan bir babanız var. Çünkü arada bir sizi sinir etse de abi ya da ablanız var varlıklarını her zaman hissettiren. Çünkü size bir sorumluluk yükleyip, büyüklük duygusunu tattıran bir kardeşiniz var. Peki, bunlar varken siz nasıl yalnız olabilirsiniz? Haydi, aileyi geçtim, bu dünyada ölüm var. Elbet bir gün herkes gidecek. Ama unuttuğunuz bir şey var. Hiçbir zaman gitmeyen ve ailenizden bile size daha yakın olan. Bu dünyanın bir yaratıcısı var, bunu unutmamalısınız. Yalnız değilsiniz. O her daim sizin yanınızda. Belki bir duada, belki bir secdede. Hayat seni en dayanılmaz noktaya getirdiğinde O’na sığın...

BULUT FIRTINA

Bulutlar güneşi saklamış, fırtınaya hazırlanıyordu. Gökyüzünde bir tane dahi kuş görünmüyordu. Gri elbiselerini giyiniyordu gökyüzü adeta. Bulutlara bakarken "Bu sene kış erken gelecek herhalde." diye aklından geçirdi. Yavaşça yerinden kalktı. Sanki bütün kemikleri kırılmışçasına hafif bir çığlık attı. Adım atmak ve atmamak arasında kararsız kaldı. Boş koridora baktı. Ve bir adım attı. Bir tane daha... Ve gitmeye karar verdi. Banyonun kapısının açık olduğunu fark etti. İçeri korkar gibi bir adım attı. Öylesine bir göz attı banyosuna. Eskimiş mermerleri, küf tutmuş duvarları, kırık aynası, griye dönecek olan lavabosu, onun üzerindeki tıraş bıçağı, diş macunu, diş fırçası ve yerdeki püskülleri dökülmüş paspas...

Son cesaret kırıntılarını bir araya getirerek kırık aynaya doğru ufak bir adım attı. Aynada gördüğü yüzle dehşete düştü. Sakalları bütün yüzünü kaplamıştı. Gözlerinin içindeki damarlar kızarmıştı. Saçları uzamış ve birbirine karışmıştı. Kendisini kırık aynadan incelerken nefesi kesildi. "Bu, ben olamam!" diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır. Bu ben değilim." diye bağırdı bu sefer. Delirmiş gibiydi. Bir adım geri gitti. Sonra bir adım daha ve bir tane daha.. Aynadan iyice uzaklaştı. Duvarın dibine yavaş yavaş çöktü. Bacaklarını karnına çekti, kollarını bedenine sardı. O sırada fırtına başlamıştı. Ve gök gürlemeye başladı. Hava karamıştı çoktan ama yıldırım ve şimşeklerden olsa gerek, gökyüzü parlıyordu. Yağmur ince ve hızlı yağıyor, sokakta insanlar saklanacak yer arıyordu. Bir kez daha gökyüzü gürledi. Ve yerinden sarsıldı. Bu sarsılma onun ruhunun yanında hafif kalıyordu. Kollarını iyice kendine sardı. "Hayır. Bu ben olamam. Böyle bir şey yok." tarzında şeyler mırıldanıyordu. Birden ağlamaya başladı. Hıçkırıkları gök gürültüsü oldu. Gözyaşları yağmur niyetine aktı gitti yanaklarından boynuna doğru. Nefesi kesildi. Yeniden bakmak istedi kendine. Ayağa kalktı. Bir çocuğun annesinden ayrılırken olan ürkek adımları gibi yaklaştı aynaya. Bakmaya korkuyordu. Ayna yerine lavaboya bakıyordu. Yavaşça kaldırdı kafasını; ama gözleri kapalıydı. Aynaya uzandı, eli kırık yerine geldi ve kesildi. Korkarak açtı gözlerini. Kendisiyle yüzleşiyordu. "Ben buyum." dedi ağlamaktan çatallaşan sesiyle. Gözleri iyice kızarmış ve şişmişti. Kanayan eliyle bir yumruk attı aynaya. Ayna iyice parçalandı. Arkasını döndü. Dış kapıya kadar koşar adım gitti. Botlarını geçirdi ayağına ve ceketini aldı omuzlarına. Kapıyı çarptı, gitti. Yağmurun bedenine çarpmasına izin veriyordu. Bomboş sokaklarda ruhandan kaçmak ister gibi koştu, koştu, koştu. Ve fırtına dindi.

Elifnaz AYGÖR MUCİZE BEKLİYORUM

Hangimiz dönmek istemiyoruz
Çocukluğumuza,
O masum, derdi sadece oyun olan zamana,
Hani teyzelerimiz, ninelerimiz derdi ya
"Nerede o eski günler" diye. Harbi ya, neredeler?

Zamanın önemi yoktu o zamanlar benim için,
Şimdi ise vakit bulamıyorum çoğu dertler için.
Aileme sırtımı vermeye çok alışmışım,
Artık çekiniyorum bunu yapmak için.

Ama işte ne o günler geliyor, ne ben getirebiliyorum
Elim kolum bağlı, büyümeye devam ediyorum.
Büyüdükçe ayaklarımın üstüne, iyice dikiliyorum,
Herkes gibi ben de bir mucize bekliyorum.

Osman ÖZDEN EY GÜZEL SEVGİLİ

Ne bir sevdin beni, ne bir af,
Ölümse binbir güzellikten muaf,
Sensin bendeki en güzel zaaf,
En sevdiğim yerdir araf.

Mürekkebimi hep seninle perçinledim,
Her bir cerihamda sevgi bekledim.
Acılarına binbir acı daha ekledim,
Bin bir acıya binbir çare daha ekledim.

Aşk için varım ezelden beridir,
Sen diye ağlayan sezgilerim çok derindir.
Beni sana bağlayan bu bağ nedir?
Ey güzel sevgili!
Seni sevmek bir şereftir.

Berat ÖZTEPE GELDİM

Ben geldim
Sıcaksan yanmaya
Soğuksan donmaya
Yağmursan ıslanmaya.

Seninle gezmeye
Seni seviyorum demeye
Tebessüm almaya geldim.

Gözlerine dalmaya
Hayatsan, yaşamaya
Ölümsen,
Ölmeye geldim.

LAVİNA MAVİLİĞİ HİSSELMELİSİN

Güzel bir sonbahar güneşiyle uyandı o güzel sabaha. Gözlerini kırıştırıyor, uykusunu açmaya çalışıyordu. “Gün aydı.” dedi açılınca gözleri “Gün aydı ya... Başkasına desem garip gelir hem de ne garip. Halbuki güne mi söylerler, karşıdakine mi? Belli değil. Neyse... “Gün aydı.” diyerek geçirdi içinden. Daha yeni uyanmış, düşünce trenine yepyeni bir biletle sifatahı açmıştı. Epey isteksizdi güne başlamaya. Sanki yatağından kalkmak istemiyordu, sanki sabahın ilk ışıklarına gözlerini açmak istemez gibiydi. Zorla kalktı ve yıkadı yüzünü. Aynaya baktığında yılların değil de insanların ondan alıp götürdüklerini görmek, içinde kesik nefeslerle beraber ince bir sızı bırakıyordu. Aynada dahi göz göze gelmek istemiyordu, ruhu ile buluşmak istemiyordu o yorgun gözlerinde. İstemeye istemeye bakıp “Ne hale geldim ben böyle? Neyi alıp götürdüler benden? Ne bu içimdeki sessiz çığlığın uyandırdığı kocaman boşluğun sebebi?” diyerek ağlayacak gibi olunca attı kafasındaki düşünceleri bir kenara.

Bugün, işte tam da bugün, hayata acı bir tebessüm vereceği gündü. Son kez o bomboş, anlamsız gözlerine yumuşak bir sesle “Evet işte... Herkesten uzakta eşsiz maviliği hissedeceğin gün tebessüm et!” dedi ve bir tebessümle, yeni doğmuş bir kuşun ufak adımlarıyla uçmak, özgür ve mutlu olmak istercesine gülümsedi. Hazırlandı. Yanına pek çok şey almasa da “Acaba eksik bir şey var mı?” diyerek mırıldandı. Dolanıyordu evin içinde, kontrol için gezinse de “Ne güzel günlermiş” demeden edemedi acının verdiği kısıp sesiyle. Evden çıkmıştı. Nereye gideceğini düşünürken simit almak geldi aklına. Sessiz sessiz yürüyordu ve yüzüne vuran sabahın serinliği, soluğunu kesiyordu. Yürümeyi seviyordu. Bunun için en uzak simitçiye gitmeyi seçti. Yürürken etrafına bakınıyordu. Herkes bir telaş içinde... “Amaçsız bir amaç uğruna geçirilmiş yıllar...” diye soyutlanarak o telaşları özetlemişti. İnsanlar tuhaf gelir ona ve içinden “Ne kadar kötüdür ki, yeni doğmuş güzel güne süslenip bencil ve bir o kadar da kibirli ilerliyorlar “ diyor; ama bir yandan “Gözlerimle, bakışlarımla kötü hissettirmeyeyim “ diyerek kaçırıyordu gözlerini onların üzerlerinden. Sonra kafasını kaldırdı. Kararsızlaşmaya başlayan gökyüzüne baktı. Hafif bir turunculuk... Bir anda eşsiz ve anlaşılmayan bir mırıltıyla “Buluşacağız, bekle beni.” dedi. Gözlerini aniden simitçiye çevirdi. Bir müddet bekledikten sonra “Ne çok insan var.” diye mırıldandı.

Simidi aldı eline sıcak sıcak, yürürken. Kulaklığını aradı endişeyle, cebinde buldu. Kulağına taktı. En sevdiği sanatçının en sevdiği şarkısını açıp dinledi. Şarkının sözleri ona her şeyi hatırlatıyordu: İyi kötü her şeyi... Bu hatıralardan rahatsız değildi. İçten içe kendine “Bir sokak çocuğunun kıyafetleri kadar kirli göz altlarım, kalbi kadar güzel kafam” diyerek yoluna devam etti. Eli birdenbire telefona gitti “ Özledim ama. “ dedi, elini çekti. Sarsılmıştı, o şarkılardaki perde arkasını özlemişti. Derin bir nefes verip yoluna devam etti. Oturup bir banka, kafasındaki düşünceleri atmamakla beraber simidini yedi. Saatlerce kendi ile konuştu. Aklına deniz kenarına gitmek gelmişti. Giderken düşündü “Acaba iyi midir, arasam mı ki, iyidir ya” dedi. Sonrasında inandırdı bir şekilde kendini iyiliğine. Biraz daha yürüdü ve burnuna gelen deniz kokusuyla sıyrıldı düşüncelerden. Saate baktığında çok yürüyerek zamana ihanet ettiğini düşündü. Aslında bu kadar detaylı gitmesem hayatımda belki de daha da az canım yanardı ya da daha da güçlü kalırdım. Kimse istemez kibirlinin âcize bakan gözlerinin acizin üstünde oluşturduğu ağırlığın verdiği kahrolası güçsüz gözyaşı sızıntılarını...

Kim bilir... Denizin kokusu şimdiden etkilemişti içindeki kızılı. Gökyüzüne baktı, tek nefesle her nefesle baktığı sözleri anımsadı, denizin çarpan dalgaları onun, yüzüne vuran pişmanlıkları gibiydi. Geçti içinden birkaç söz: ‘Şu batan güneşin kızılığı gibi gidiyor yaşama sevincim. İçimdeki maviliği alıp geride enkaza yansıyan kızılığı bırakarak gidiyor benden. Şu denizin sesi de sanki içimde o masum çocuğun çığlığı gibi geliyor kulağıma.’ Gökyüzündeki mavilik yerini kızıla çalan turuncuya bırakmıştı. Denize yansıyan o eşsiz renge bakıyordu. İsteksizlik, sahte yüzler, samimiysizce atılmış kahkahalar da ona acı veriyordu ve bu acının, onun ruhundan alınıp da geri vermediği şeylerden kaynaklandığını düşünüyor ve daha çok acı hissediyordu içinde. ‘Dayanamıyorum, ama yaşamak zorunda hissediyorum kendimi ve en çok da filmin devamını görmek istiyorum. Tam da denizin tepesinde uçuşan martılar gibi bekliyorum, bir yaşam ve bir canlı bekliyorum.’ Uzun uzun baktı denize, kulağındaki müziğin güzel sözüyle “Elveda” demek istedi ona. “Kendine iyi bak.” dedi yumuşak bir ses. Mırıldanarak ‘Güya su akar, yatağımı bulurmuş işte.’ dedi. Yürümeye başladı ve o sıkıcı, isteksiz, berbat hayatına geri dönüyordu. Bugün, güzel bir bulaşmaydı onun için. “Maviliği hisset.” diyerek devam etti yoluna. Kim bilir neydi kaynağı? Fakat belliydi hissettikleri. Maviliklerle dinlendirmeye çalışıyordu kıvranan ruhunu. Onunla hatırlıyordu anılarını. İyi şeyleri getiriyordu aklına. Kötülerin yerine koymak için bu yüzden kötüyü hatırlayıp, acı çekmeyi üzülmek için çaba gösteriyordu. Bu düşüncelerin arasında aklından kendi cümlelerini geçirdi: “Ne de olsa her kötülüğün içindeki iyilik bir gün yansıtacak ve her iyiliğin içindeki kötülük ise bir gün yansıtacak.” diyerek kendi ying-yang teorisine inanıyordu. Çünkü her kelimeye kattığı anlam onu rahatlatıyor ve yaşamı katlanılır hale getiriyordu.

YAVRU MELEK KUZUM NEREDESİN

Annesinin bir tanesi neredesin?
Anam ben geldim desen
Yüreğimin sızısını alsan
Kokusuna hasret kaldığım neredesin?

Kalbimin parçası
Gönlümün güneşi
Hayatımın neşesi
Gözümün nuru, neredesin?

Gelsen de kokunu içime çeksem
Özlemimi gidersem
Saçımın her bir teline kurban olduğum
Yavrum, kuzum neredesin?

Dağa taşa sorar oldum seni
Koyunlar kuzular meleşiyor
Yavrularına kavuşuyor
Benim yavrum neredesin ?

İMTİYAZ SAHİBİ

İsmail YILDIZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ayşe GÖREN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şafak AYYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif BULUT

YAYIN KURULU

Şafak AYYILDIZ

Ayşe GÖREN

OKUL ADRES TELEFON

GEVHER NESİBE MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Ankara Bulvarı No 66 Çubuk Ankara

0312 838 44 07